

Sygn. akt II KK 264/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **E. P.**

skazanej z art. 96 § 3 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 listopada 2012 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionej

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego

z dnia 17 lipca 2012 r.,

**I. uchyla zaskarżony wyrok zaoczny w części dotyczącej
E. P. i - na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w.**

- umarza postępowanie w tym zakresie;

**II. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania w sprawie
w części dotyczącej obwinionej.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem nakazowym z 27 października 2011 r., uznał E. P. i B. P. za winnych wykroczeń z art. 96 § 3 k.w. polegających na tym, że wbrew obowiązkowi żadne z nich nie wskazało na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyło samochód marki Daewoo o nr rej. /.../ do kierowania lub używania w dniu 21 lutego 2011 r. około godziny 10.45, i wymierzył im grzywny po 200 zł. Od tego wyroku nakazowego sprzeciw złożył jedynie B. P. i w związku z tym uprawomocnił się on w stosunku do E. P. w dniu 22 grudnia 2011r. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy, wyrokiem zaocznym z 17 lipca 2012 r., skazał E. P. i B. P. za popełnienie opisanych wyżej wykroczeń na grzywny po 100 zł. Wyrok zaoczny, wobec niezaskarżenia przez żadną ze stron, uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 25 lipca 2012 r.

Kasację od prawomocnego wyroku zaocznego złożył w części dotyczącej E. P. na jej korzyść, na podstawie art. 110 § 1 k.p.w., Prokurator Generalny. Podnosząc bezwzględne uchybienie z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. (postępowanie co do tego samego czynu obwinionej zostało prawomocnie zakończone), wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku zaocznego w zakresie skazania E.P. i umorzenie w tej części postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja z racji oczywistej zasadności zasługiwała na uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron (art. 112 k.p.w. w zw. z art. 535 § 5 k.p.k.).

Analiza wyroków z 27 października 2011 r. i z 17 lipca 2012 r. ewidentnie wskazuje, że sąd właściwy – najpewniej w skutek przeoczenia - dwukrotnie skazał E.P. za ten sam czyn, stanowiący wykroczenie określone w art. 96 § 3 k.w.

Stwierdzając istnienie podanej w kasacji bezwzględnej przyczyny odwoławczej, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok zaoczny w części dotyczącej E. P. i na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. umorzył w tym zakresie postępowanie (art. 112 k.p.w. w zw. z art. 537 § 2 k.p.k.). O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 118 § 2 k.p.w.